

zł. Poznański
odsi codziennie z wy-
ciem poniedziałków
i dai pos. ietych.
Zedpł. kwartalna
w miejscu 2 tal.
Pocztach krajowych
tal. 13 sgr. 9 fen.
Wszelkie rękopisy
4. dzien. Poni. przystano
nie zwracają się.

DZIENNIK POZNAŃSKI.

Doniesienia
i obwieszczenia
opracują się
po 1 sgr. 3 fen. od wiersza.
Pojedyncze egzempl.
sprzedają się po 1 sgr. 6 fen.
w Ekspedycji
przy Placu Wilhelm. Nr. 8
Listy
do Redakcji i do Ekspedycji
winny być
frankowane.

№ 159

Sobota, 15 lipca 1865.

№ 159

Poznań, 14 lipca. Wieść o odnowieniu przez cesarza Napoleona układów z mocarstwami europejskimi celem planowania ogólnego kongresu, rażona nagle i niespodziewanie do ciszy politycznej, wywołała naturalnie powszechne wstrząśnienie umysłów. Przyjęto ją już to z niedowierzaniem, już to z niechęcią, już to z przychylnością; wstrętu wyraźnego dotąd nigdzie nie napotkała. Jedyny przeciwieństwo tylko dziennik ministerjalny pisał oświadczył się wręcz za projektem i po dziś dzień o zaprzeczeniu paryskiej La France i twierdzenia belgijskiej Indépendance jakoby ministerstwo spraw zagranicznych w Paryżu jak najmocniej pogłoskom o kongresie przełożyło, obstaruje przy tym, że należy dalszych oczekiwać w tej sprawie doniesień. Słowem Prusy zdają się sprzyjać projektowi, przy tym mniej jest zapewne miły cesarstwu rakuskiemu, awijającemu się, aby przed trybunałem europejskich mężów stanu nie wytoczono sprawy rozmaitych uciśnionych przez Austrię narodowości, które wciąż nadaremnie domagają się Wiedniu równouprawnienia i sprawiedliwości. Niewiadomo nam dotąd jak przyjęto w Anglii domniemywaną propozycję kongresową, która jak się okazuje, naprzód się pojawiła londyńskiej Pall Mall Gazette, uchodzącej za inspirowaną przez francuską ambasadę w Londynie. Urzędowy orzeczenie rosyjski w Warszawie ogranicza się na zanotowaniu wiadomości o projektowaniu zwołaniu kongresu, zowiąc ją „wąską, jeżeli się potwierdzi”. Praska Politik tak się z powodu rzeczony kwestyi wyraża: „Nie ma w tym nic nieprawdopodobnego, jeśli cesarz Napoleon znów występuje z planem europejskiego kongresu, któryby umożliwił doprowadzenie Europy do stanu pokojowego, i jeśli ta raz większe nadyka powodzenie, niżli w roku zeszłym. Wówczas stawała się kongresowi w drodze jako widmo przestrogające, ewentualnie wojny europejskiej; dziś sytuacja daleko więcej jest pożywna. Cały świat obecnie zdaje się życzyć rozdzielenia muru, coraz czarniejszych i groźniejszych, które się gromadzą nad Europą środkową: Polska, Księstwa Zaelbiańskie, zakłania w Związku niemieckim, kwestya włoska z tym wszystkim co za sobą dla Austrii z jednej a dla Francji z drugiej strony pociąga, postawa Rzymu na przeciw rozwoju Włoch, sunski sultana do wiekroia Egiptu, do księcia Kuzy, do teci wzmocnionej wyspami Jońskimi, zagrażająca krizis na wyspie Pyrenejskim — te i wiele innych wewnętrznych i zewnętrznych, bodaj, że i Anglią uczynią tą razą pochoptają do przyjęcia propozycji cesarza Napoleona z mniejszym niż w roku zeszłym podejrzywaniem.” Czas krakowski straszenia Austrii. Zdania dzienników lwowskich w tej kwestyi jeszcze nie znamy. Co do nas sądzimy, że wieść rzucana nie jest bez celu i bez celu i bez podstawy. Myśl kongresu może nie da się urzeczywistnić i dzisiaj jeszcze, przecież cesarz Napoleon zasiadać będzie na tronie, bezwzględnie i nieraz jeszcze przy daniej okoliczności starać się będzie

swoj zamiar wprowadzić w życie, głosy zaś inspirowanego dziennikarstwa służyć mu będą do utorowania drogi i przygotowania umysłów.

NPan raczył nadać kupcowi Bernhardowi Ephraimowi w Międzychodzie, w obwodzie rejencyjnym poznańskim medal za uratowanie życia na wstążce.

* Berlin, 13 lipca. B. u. H. Ztg dowiaduje się z pewnego źródła, że rząd nie zamierza wprowadzić izby rozwiązać, ale postanowił energicznie użyć praw istniejących przeciw manifestacyom opozycji.

Budżet państwa oznaczony przez ministerstwo po zamknięciu sejmiku otrzymał już podobno potwierdzenie królewskie i lada dzień będzie ogłoszony w Staatsanzeigerze.

W kołach militarnych objawia się życzenie, aby instytucja jednorocznych znieść zupełnie lub o tyle przynajmniej zmniejszyć, iż każdy jednoroczny, któryby w ciągu roku nie otrzymał kwalifikacji na oficera landwery, zatrzymany był na dalsze dwa lata służby, jak inni popisowi. Mil. Blätter propagują w osobnym artykule to zdanie. Nat. Ztg powiada, że przy takim utrudnieniu coraz większym w przypuszczaniu do służby jednorocznej nie będzie można w końcu pozostać przy prawie obowiązującym każdego do służby wojskowej, ale raczej trzeba będzie zaprowadzić w Prusach wykup od wojska i zastępstwo.

Wczoraj wieczorem wyjechał książę następca tronu z żoną na szlezwicką wyspę Foehr.

Według urzędowego wykazu wojska Rzeszy niemieckiej na stopie pokojowej, za rok 1865 liczy kontyngiens związkowy Austrii 222,107 i 30,740 koni; Prus 138,706 ludzi i 54,089 koni; Bawaryi 67,012 ludzi i 8388 koni; Wirtembergii 30,341 ludzi i 3195 koni; Badenii 19,767 ludzi i 2344 koni; Wielkiego Księstwa Heskiego 12,744 ludzi i 1260 koni; Saksonii 28,574 ludzi i 3507 koni; Księstwo Nasaurskie, Limburgia i Luksemburg dostarczają razem 22,457 ludzi i 2135 koni; Hanower 27,541 ludzi i 3699 koni; Brunświk, Meklenburg-Szweryn, Meklenburg-Strelitz, Oldenburg, Lubeka, Brema i Hamburg razem 23,054 ludzi i 1897 koni; reszta państw w liczbie 14, tworzących dywizję rezerwową piechoty dostawia kontyngiens 19,845 ludzi i 92 konie. Cała tedy siła zbrojna związkowa liczy w 1865 roku 712,386 ludzi i 141,400 koni. Komisya wojskowa dodała do wspomnianego wykazu objaśnienia, w których podnosi dążność wszystkich państw związkowych do zadośćuczynienia postanowieniom wojskowej konstytucji związkowej i udoskonalenia stanu armii związkowej, tak że tylko przy kilku mniejszych kontyngiensach okazują się zboczenia od przepisów prawnych związkowych i że połączone z tym szkody, wywierają na całość stosunkowo mały nader wpływ. Pomiedzy dokonaniem w roku 1864 nowymi reformami w armiach związkowych

wspomina komisya przedewszystkiem o organizacyi pruskiej i austriackiej artylerji.

Więźniowi polskiemu, odsiadującemu na fortecy Ehrenbreitenstein, który jest duchownym katolickim, pozwolono odprawiać w Kobleney mszę św., lecz tylko w kościele garnizonowym i pod warunkiem, że na nabożeństwo to lud katolicki nie będzie wzywany dzwonami. Tak donosi Rheinische Zeitung. Jeśli się nie mylimy, kapłanem tym uwięzionym w Ehrenbreitenstein jest ks. Jarochoowski, proboszcz pogorzelski.

KROLESTWO POLSKIE.

* Warszawa, 12 lipca. Obowiaski komendanta miasta w czasie nieobecności księcia Bebutowa, który na miesiąc udał się do kąpieli za granicę, poruczone pułkownikowi Nikoforowi, plac majorowi warszawskiemu.

Wczoraj z powodu święta jednego z załogujących tu pułków grenadierów rosyjskich, odbył hr. Berg przegląd rzeczono pułku na stoku aleksandrowskiej cytadeli.

O stanie urodzajów piszą z powiatu Pułtuskiego: urodzaje w ogóle mamy średnie i tak żyta rzadkie, pszenice rzadkie i w wielu miejscach zupełnie przepadły. Jęczmiona, owsy i grochy po większej części wczesnego siewu dobre, a późne mierne. Gryki zupełnie złe, siana gdzie niespaszono na wiosnę są dobre, gdzie zaś paszono średnie. Pogody niestałe; przez cały prawie czerwiec nie było trzech dni po sobie idących aby deszcz nie padał.

Z Kąkuszyna w powiecie stanisławowskim donoszą: W zeszłą sobotę wieczorem wybuchł w tutejszym mieście pożar straszny, który zniszczył 218 domów. Spłonęła cała część miasta po prawej i lewej stronie szosy leżąca, od jej początku aż po kościół parafialny. Świątynia Pańska ocalała jakkolwiek zabudowania gospodarskie do plebanii należące zgorzały. Część miasta po za kościołem, zwana Trzcianka, także ocalała.

* Wilno, 10 lipca. W Gaz. Gub. Kowieńskiej wyczytujemy następujące wiadomości o stanie szkół ludowych i postępie oświaty między włościanami tej gubernii. Obecnie znajduje się w niej 50 szkół wiejskich, utrzymywanych przez gminy wiejskie, a w ciągu tego lata będzie urządzonych jeszcze tyleż. „Nie wszędzie jednak, powiada Gazeta, włościanie okazują taką gotowość do zakładania szkół i posyłania do nich dzieci; w powiatach kowieńskim, nowoaleksandrowskim, wilkomirskim i częścią w rosieńskim, gotowość ta objawia się w większym, a w poniewieżskim, telszewskim i szawelskim znacznie w mniejszym stopniu. We wszystkich tych szkołach nauczanie odbywa się po rosyjsku, wyjąwszy nauki religij, która wykładana jest w macierzystym języku uczących się. Urządzenie szkół rosyjskich w gubernii kowieńskiej wywołało z różnych miejsc Rosyi, a szczególnie z Moskwy, spóśczenie i ofiary; niedawno komitet petersburski przysłał dla tych szkół 150 egzemplarzy książek naukowych.”

Noc majowa.

(Dalszy ciąg.)

Razu pewnego, kiedyś się mógł spodziewać listu od „Mamuchy”, zdziwiłem się nieco, gdy mój adres na liście w rękę samą Lucyany, która zwykle jako druga osoba obok matki listy swe kładła w kopertę jej listów. „Mamucha” nie pisała, bo była od kilku dni chora, a już od kilku tygodni cierpiała na jakieś osłabienie, którego siedliska i przyczyny sama podać nie mogła. Tak pisała Lucyana i wyrzuciła nadzieję, powtarzając zapewne słowa lekarza, że „Mamucha” krótko przyjdzie do zdrowia. Jakkolwiek bardzo mnie to rozpokoiło, nie będąc na miejscu i z własnego doświadczenia nie mając wyobrażenia o słabości pani Julii, to jednakże myślałem sobie całą duszą tę zwodniczą nadzieję, która po największej części nie w rzeczywistości, lecz w życzeniach naszych leży, i trzymałem się jej tym bardziej, im łatwiej byłym rzutem oka w przyszłość mogłem ocenić straszną boleść straty tak drogiej osoby, i to straszną w dwójnasób, o dła Lucyany i dla mnie, i im łatwiej mogłem się spodziewać bóli dla mego szczęścia skutków ze straty mojej jedynej w świecie podpory, przyjaciółki i matki. Oddalałem więc skwapliwie wszelką myśl obawy tym bardziej, im bardziej się obawiałem. Listy Lucyany były pełne rzeźmy i gojących uczuć dla mnie, ale cały ich ton pełen łagodnego smutku i tej rzewnej pośpieszności, jaka tylko duszom szlachetnym jest właściwa. Mimo tego Lucyana nie miała żadnej wyraźnej obawy o życie matki, a smutny ton listów jej był jedynie skutkiem przewlekającej się choroby obojgu drogiej nam osoby. Tymczasem zima na dobre rozgościła się, nadeszły święta Bożego narodzenia, ale zdrowie pani Julii nie polepszało się, ani też się nie pogarszało. Lecz, kochany Władysławie, nie chcę dłużej nużyć Twój uwagi. W pierwszych dniach marca odebrałem list od samego pana Wyszomirskiego, w którym mi doniósł o śmierci swej żony. Chociaż człowiek ten nie zdawał mi się zdolnym do uczucia jakiegoś głębszego wzruszenia serca, to jednakże widać było po charakterze suchego, że tak powiem, oszczędnego jego pisma bez wszelkich ozdób i zakrętów drżącą od boleści ręką, a chociaż list jego, opowiadający główne zdarzenie w krótkich słowach, do samej rzeczy

się tylko odnoszących, odznaczał się tonem dosyć suchym, to jednakże widoczne było w nim głębokie wzruszenie i zdawało się, że gorące iży cisnęły się do ócz piszącego. Są chwile i zdarzenia, które jedyną iskrę uczucia rozżarzyć zdolają nawet i w duszach twardych i prozaicznych, lecz isierka ta, strawiwszy się wkrótce własnym żarem, jest ostatnim, a częstokroć jedynym płomieniem uczucia!

Gdybym Ci chciał opisać krótkimi słowy moje targane rozpaczą uczucia, rezdarte i do dziś dnia niezagojone serce; gdybym choć małą część cierpień mej duszy chciał Ci objawić, musiałbym sięgnąć po słowa najznakomitszych poetów, którzy dla tego serca ludzkiego na wskroś wstrząsnąć umieją opiewanymi zdarzeniami, bo ich sami w dziejach swej duszy albo w rzeczywistości doznali; musiałbym wziąć najwyrazistsze kolory od malarzy, którzy dzieje swego ducha pod obcymi postaciami na płótno przelali. Twórcy ci jedni i drudzy chociaż pomarli, ale ich dusze żyją i działają, ich boleści boleją, a rozkosze rozkoszują w duszach podobnego usposobienia słuchaczy i widzów.

Gdy w chwilach, kiedy boleść, sama sobą znużona, miała sercem nie może, lecz je na zimny i obojętny pozornie glaz zamienia, gdy w takich chwilach przyszłość Lucyany rozważałem, widziałem, że połączenie się nasze na nieprzeczparto narażone jest trudności. Oboje nie mieliśmy żadnego sprzymierzenia, doradcy, pocieszyciela, bo ten ztąpił do grobu, a tym cichym, dobroczynnym doradcą, pocieszycielem — aniżem była wspólna nasza matka, ale mieliśmy jednego przeciwnika, bo za takiego musiałem ją, musiała i Lucyana niechybnie uważać własnego ojca, znając jego charakter, jego zimne serce i to, co on nazywał rozumem i za najwyższe dobro uważał, a co rzeczywistość było suchym, nienamietnym, lecz wytrwałym i nieugiętym egoizmem i interesem własnym.

Chodziłem po ulicach, po górach i wybrzeżach Renu opadły z ciała, zmieniony na twarz i smutny, bo od mych kolegów, którzy i młodzi byli w ogóle odemnie, i stan taki i jego przyczyny byłiby uważali za rzecz śmieszna, a przynajmniej przesadzoną, jak ja sam nieraz mało ceniłem to, co oni za rzecz ważną lub przyjemną poczytywali, co oni chwali, cenili lub ubóstwiali, stroniłem i, nie chcąc doznać niby współczucia ludzi płaskich, objętych wobec nich musiałem się uzbrajać twarzą. Nakoniec postanowiłem napisać list do mego opiekuna, skoro tylko wrażenia doznanej straty u niego przemina, wystawić mu cały mój stosunek do Lucyany i odwrotnie, wyrazić nadzieję, jakie przyzwolenie matki i wiadomość jej o na-

szę z Lucyana miłości we mnie wywołały, i prosić go o rękę córki, a że wiedziałem, iż żadne uczucia podobne w rachubę jego nie wchodzi, wyłożyłem mu plan urządzenia się mego w przyszłym moim zawodzie przy pomocy mego majątku. Skoro tylko mogłem znaleźć chwilę sposobną do takiego przykrego dla mnie kroku, bo z jednej strony musiałem mówić przed ojcem o miłości ku jego córce, przed człowiekiem, który przy innych, ważnych w oczach jego warunkach uważał miłość za rzecz podrzędną a nigdy za główną; z drugiej znowu strony musiałem mówić o interesach pieniężnych i sposobie życia mego na przyszłość, jak szukający pożyczki mówi o swoim majątku i wszelkich tych okolicznościach, które mogą i mają jej nadać pewność; skoro więc tylko znalazłem podobną chwilę, usiadłem i list napisałem. Do Lucyany nie pisywałem od śmierci jej matki, ponieważ ojciec jej nie wiedział o naszym stosunku, który matka uważała i pielęgnowała, i dla tego wobec takiego położenia rzeczy nie chciałem sprawiać Lucyanie przykrości postępowaniem, do którego już ani półprawa nie miałem, i zniewalać ją do tego, co za przewinienie ze względu na ojca poczytywać sobie musiała.

Z początkiem kwietnia, chcąc więc żyć samotnie i świeższym oddychać powietrzem, wyprowadziłem się za miasto W stronę południową, gdzie w ostatnim domu na drugim piętrze najłem sobie mieszkanie. Tu siedziałem samotny i oddawałem się najnudniejszemu pracom, do których dawniej, kiedy jeszcze niebo moje dosyć było pogodne, nie miałem żadnej ochoty. Rzecz dziwna! w ówczesnym stanie moim tylko takimi pracami, prawie całkiem mechanicznymi, zajmować się mogłem i czułem, że mi to zajęcie ulgę przynosiło. Obok mnie, prawie równocześnie ze mną, wprowadził się Gracyan...

— Gracyan? czy to nie ten sam, którego i ja poznałem podczas mego pobytu na uniwersytecie? Był to mężczyzna nieco na pozór starszy, niż się wiek jego spodziewać pozwalał, brunet, z czarnymi, kolącymi wzrokiem oczami, zresztą bardzo zimny i bardzo przystojny, jak rzadko.

— Ten sam. On tedy najął mieszkanie tuż obok mnie, że gdyśmy drzwi, dzielące nasze pokoje, otworzyli, mogliśmy się każdej chwili z sobą schodzić. Nie był on zresztą tak zimnym, jak sądzisz, lecz przeciwnie wrzał namietnościami, jak wulkan, zewnątrz zimną lawą pokryty.

— Krótki czas tylko go znałem i dla tego, jak widzę, niesprawiedliwie go sądzę. Oprócz tego, chociaż nieraz podziwiałem harmonią całego jego ciała i ruchów, i chociaż mi zdawało się, że twarz jego jest przemienioną w ciało twarzą cu-

ROSYA.

* Petersburg, 9 lipca. Rosyjski Inw. ogłasza: „Na mocy najwyższej zatwierdzonej 7 grudnia r. z. i 10 maja r. b. postanowienia rady państwa, wyłączenie od kary cielesnej rozciągnięciem zostało: 1) do osób, które lubo nie ukończyły kursu nauk gimnazjalnych, ale otrzymały z gimnazjum lub z innych średnich zakładów naukowych po przejściu do klasy czwartej, chlubne świadectwo o postępie w naukach i sprawowaniu się, i 2) do pochodzących ze stanu duchownego, robotników drukarni synodu, zostających w służbie lub uwolnionych z téjże oraz do ich dzieci.“

Wedle tegoż dziennika mają być z najwyższego polecenia, na 1 września r. b. mają, otwarte szkoły junkrów, jako to: „piechotne, po jednej dla okręgów wojennych: kijowskiego, w Kijowie; odeskigo, w Odesie; charkowskiego, w mieście Czugujewie, i rybskiego w Rydze. Ta ostatnia ma także służyć dla piechoty liniowej okręgu petersburskiego. Każda szkoła mieścić będzie 200 elewów. Kawalerskie: jedna w Elisawetgradzie, dla jazdy okręgów wojennych kijowskiego, odeskigo i charkowskiego, a druga w Twerze, dla jazdy okręgów wileńskiego, warszawskiego i moskiewskiego; pierwsza z tych szkół będzie mieścić 90, a druga 60 elewów.“

FRANCYA.

± Paryż, 11 lipca. W dzisiejszym Monitorze znajdujemy ogólne sprawozdanie z czynności senatu podczas sesji tegorocznej. Senat zwołany został 15 lutego, skończył posiedzenia 7 b. m. Posiedzeń ogólnych senatu było 38, biurowych 17; komisye, których było 55, miały 155 posiedzeń. Rozprawy nad adresem zajęły 9 posiedzeń. Rozpatrzone 206 praw interesu miejscowego i 25 ogólnego przez ciało prawodawcze przyjętych — jedno z ostatnich odłożono do przyszłej sesji. Zawotowano dwa rozporządzenia senatu (senatus consultus), jedno dotyczące zamiany dóbr między listą cywilną i osobami prywatnymi, drugie dotyczące naturalizacji w Algierii. Zniesiono do senatu podczas obecnej sesji 671 petycji z 44,869 podpisami; z tych 70 petycji pozostało do rozpatrzenia oprócz 167 innych które zapóźno nadeszły.

Dopiero wczorajszy Monitor podał urzędowe liczby dotyczące wyborów w Puy-de-Dôme; p. Girod-Pouzol miał 14,159 a p. Meynadier, kandydat rządowy, 12,251 głosów. Zwłoka ta spowodowana była różnemi formalnościami.

Wiesie jakoby hr. Walewski nie chciał się przedstawić jako kandydat do ciała prawodawczego w departamencie Landes w miejsce p. Corta nie sprawdzi się wcale.

Następujące wkrótce wybory w departamencie l'Aisne dla zamieszczenia p. Villeneuve mają być bardzo burzliwe, przedstawia się na ogół 11 kandydatów.

Opinia publiczna zajmuje się podróżą p. Bouville, prefekta dep. Gironde do Paryża. Powiadają iż wezwany on został przez p. La Vallette nazajutrz po ostrzeżeniu daném dziennikowi La Gironde i otrzymał instrukcje w duchu znanego okólnika.

Zaczynają tu znowu krążyć pogłoski o powrocie cesarza do odroczonego projektu kongresu powszechnego. Powikłanie tylu spraw europejskich obok dających się zewsząd słyszeć utyskiwań na zbyteczne wydatki zbrojnego pokoju może na ten raz lepiej usposobiły rządy europejskie do lepszego przyjęcia najulubieńszej propozycji cesarza.

W każdym razie w związku z temi projektami stawiają podróż cesarzowej Eugenii do Schwalbach, gdzie ma zastać cesarza Napoleona i króla pruskiego.

Księżę Napoleon po przyjeździe do Hawru z wielką uro-

czystością przyjmowany był przez członków towarzystwa ogrodniczego, którego jest opiekunem. Nie tylko nie ma mowy o zmniejszeniu dworu jego, lecz owszem p. Beranger Ferraud, lekarz I klasy dekretem cesarskim zawieszony został do dworu księcia.

Powiadają, iż pobyt marszałka Mac-Mahon w Paryżu będzie bardzo niedługi.

Donosiliśmy wam w jednej z poprzednich korespondencji, że na jednym z posiedzeń senatu przy drzwiach zamkniętych rozbiegano sprawę prostytucji, przyczem p. prokurator generalny p. Dupin złożył swój raport o tym przedmiocie. Posiedzenie odbyło się przy drzwiach zamkniętych i sprawozdanie wcale ogłoszonym nie zostało. Obecnie krąży po różnych kołach paryskich niesprzedająca się po księgarniach broszurka nosząca tytuł: „Zdania p. prokuratora generalnego Dupin o niepożądanym zbytku u kobiet.“ Broszurka ta zawierająca wiele ciekawych szczegółów obudza powszechne zajęcie. La France robi uwagę, że podczas obrad senatu, gdzie dotykane były największe kłeski tegocześnie społeczeństwa, nie tylko drzwi nie powinny być zamknięte, lecz owszem na roścież otwarte, żeby się społeczeństwo w szkaradzie swojej przejrzeć mogło i do poprawy uczuło popęd. P. Dupin postaje głównie przeciwko pewnego rodzaju sztokom bardzo po teatrach upowszechnionym a z drugiej strony przeciw niesłychanemu zbytkowi, który wszystkie ogarniając klasy jak najszkaradniejszy wpływ wywiera na obyczaje. „Chciałbym — powiada on — żeby się utworzyło towarzystwo matek rodziny, któreby nie przestając ubierać się nie tylko przyzwoicie lecz nawet z wykwintnością stanowi swemu właściwą, dawałyby przykład usunięcia wszelkiego niepotrzebnego zbytku i w taki sposób przyszyłyby w pomoc innym klasom, które coraz bardziej a bardziej przez naśladownictwo pną się na wierzchołek dla nich niedostępny.“

Wydawca księgarz tutejszy Lacroix świeżo skazany za ogłoszenie dzieła „Marat przyjaciel ludu“, znowu pozwanym został za rozpowszechnienie broszury „Les propos de Labienus“ w przekładzie rosyjskim.

Komisya co do sprawy nieletnich więźniów w la Requette ukończy raport w końcu tygodnia.

Dwudziestu delegatów robotników kominarskich (tailleurs en pierre) oświadczyli, iż 16 b. m. zaprzestaną robót, jeżeli żądania ich wysłuchane nie będą.

Zapewniają tu, że car rosyjski zakupuje za kilka milionów wille w Nicei, które zamieszkiwała carowa i następca tronu. Z drugiej zaś strony p. Reutern, minister skarbu carskiego, bawiący obecnie w Stutgardzie a oczekiwany tutaj w przyszłym tygodniu, jak powiadają jeździ z zamiarem zaciągnięcia pożyczki. Wątpimy o pomyślnym skutku.

Według nadeszłych tu korespondencji z Waszyngtonu dnia 27 zm. prezydent Johnson w mowie swój do deputacy Karoliny Południowej powiedział między innemi: „Niewolnictwo zabitem zostało przez tę wojnę i jeśli bym nawet chciał niemógłbym go przywrócić w dawniej postaci.“ Prezydent od uznania przez ludność tegoż stanu dodatku konstytucji o zniesieniu niewolnictwa zależność czyni, jak już wiemy, zaprowadzenie rządów regularnych; owóż, według ostatnich wiadomości, deputacy Karoliny Południowej odpowiedziała, iż ludność gotową jest rzec się niewolnictwa. Oczekują, że już w tym tygodniu gubernator tymczasowy będzie umieszczony i rozpocznie reorganizacya Stanu.

Wydano rozmaite rozkazy celem uregulowania stosunków z czarnymi, określając płacę i opiekę właścicieli.

Proces współników Bootha nie ma być ogłoszony, al

osobnym upoważnieniem prezydenta. Rząd Stanów Zjednoczonych nie miał się jeszcze zdecydować jak sobie postąpić z Davisem. Wszakże złagodzenie znacznie jego więzienie, z stan zdrowia jego ma być zupełnie zadowalniający.

Zaraza w Egipcie ma rzeczywiście dosyć znaczne mować rozmiary, gdy wice król ucztuje w Carogrodzie.

* Paryż, 10 lipca. Z powodu śmierci owdowiałej wiel. ks. Ludwika Badeńskiego ogłasza Monitor artykuł, w którym podnosi wysokie cnoty i niewyczerpaną dobroczynność zmar. księżnej. Jak wiadomo dom Bonapartych skoligacony z dynastją Badeńską.

Marszałek Mac Mahon, wedle twierdzenia Pays, był tylko kilka w Paryżu zabawi. Po odejździe cesarza do Fontainebleau wróci na okręcie „Panama“, w Marsylii go oczekującym, do Algierii.

Patrie dowiaduje się, że cesarz Maksymilian tymczasem z Luizyany, które chcą się osiedlić w Meksyku, na obszernie grunta w Yucatan, między Merida a Campecho.

Trzech znakomitych mężów odwiedziło Tuillerye. Księż. t. Magenty, minister Chasseloup-Laubat i emir Abd-el-Kader mieli dziś posłuchanie u cesarza, z których każde dość długo trwało.

Pułkownik Lafond udaje się do Meksyku, dla zorganizowania tamże żandarmerji, a były prefekt Coetlegon dla urzędowania administracyi.

Wedle krążących wieści pożyczka miasta Paryża ma być odroczoną aż do listopada, wedle innych niebawem zrealizowana. Zdecydowano się na publiczne zapisywanie. Obligi miały być wydawane na 450 fr. a za 500 fr. wykupywane, przynajmniej 20 franków procentów, lecz nadawać prawo do czterech w roku loteryi. Od czasów pożyczki meksykańskiej nie biegać już można tak łatwo bez loteryi ulokować żadnej pożyczki publicznej.

Giełda paryska, pisze korespondent Czasu, ciągle spada. W Gótowni, banku powiększyła się znowu o 8 milionów. W trakcie przesileniu Rotszylde, orleanista i nieprzyjacieli Pereyrów, mówią odgrywać niepoślednią rolę, ale przesilenie ma także róży, inne przyczyny, więcej ogólne; że zaś tak jest, mamy na dowód w spadku giełdy londyńskiej. Giełda ta lęka się Ameryki, paryska zaś wyborów municypalnych i spraw wewnętrznych. W wyborach municypalnych, które się zbliżają, widujemy dwie rzeczy: zgodę republikanów z Orleanistami, a ze strony robotników, chęć samodzielnego wystąpienia i odłączenia się od tak zwanego mieszczaństwa. Zmowy robotników podnieśli ambicyą robotników, a że ci są liczni, wszyscy o głosy ich starają, nawet legitymiści, na żądanie których hr. Chambord przesłał odezwę, której obieg został zakazany przez policję. Margrabia de La Valette zajmuje się wiele wyborami gminnymi, choć odjął im barwę polityczną. Stosując się do jemu rozkazów, prefekci ogłaszają różne odezwy, lub obmyślają środki mające na celu roztrącenie koalicji stronnictw. I teraz lata p. Drouyn de Lhuys nie ruszy się z Paryża. Wyjeżdża tylko może po żonę, która jest u wód, lub uda się na spotkanie nie cesarstwa z królową hiszpańską.

P. Ollivier mianowany przez wice-króla egipskiego członkiem rady sądowej kanału Suezkiego z placą 30,000 fr., w tym czasie musiał na żądanie rady adwokackiej, wykreślić się z listy adwokatów paryskich. P. Ollivier widzi w żądaniu rady oświebistość, i ma zamiar wpisać się na listę adwokacką w Prowansji.

dnęj jakiej rzeźby starożytniej Apollina, to jednakowoż nie mogłem nigdy powziąć do niego sympatyj, lecz przeciwnie, czułem jakiś wstręt do niego i unikałem go dla tego, ażeby mu napróżno niezasłużenie nie robić przykrości, gdyby był może przeczuł albo dostrzegł na mej twarzy, co się w mej duszy działo.

— To pewna, jeżeli nie spostrzegł już Twoich uczuć, to niezawodnie byłby je wkrótce odgadł lub przeczuł.

— Był to tak śliczny dzień majowy, jak wczorajszy, a nawet, jeżeli zważyć okolice, jeszcze cudniejszy, gdy odebrałem od mego opiekuna list, którego już podług mego rachunku czasu i okoliczności od kilku dni oczekiwałem. W bardzo grzecznych, lecz podług natury swęj zimnych wyrazach oświadczył mi pan Wyszomirski, iż stosunek mój do Lucyany znany mu już od pewnego czasu, ponieważ nieboszczka żona o wszystkim go uwiadomiła; że do życzeń moich żadną miarą przychylić się nie może już nawet w moim własnym interesie, ponieważ wątpi, ażeby z córką jego mógł być szczęśliwym; że jemu głównie o szczęście i dobre powodzenie jedynego dziecka chodzi i dla tego losem Lucyany już rozporządził; że córka jego w służbnem uznaniu praw jego a obowiązku swoich przyrzekała mu, zachowując zawsze uczucia siostry i przyjaciółki dla mnie, nigdy ze mną nie korespondować; że nakoniec z mającą wkrótce nadejść moją pełnoletnością rachunki mi złoży z zawiadywania moim majątkiem i spodziewa się, że szukając w nim zawsze szczerzego doradcy i przyjaciela, nie zechce mu wziąć za złe jego odmownej odpowiedzi i nie będzie z goryczą, a tém mniej z nienawiścią wspominał jego nazwiska, pominąć zarazem na zmarłą sp. jego żonę, a na moję, jak ja sam nazywałem, „matkę.“

To jest w krótkości treść jego listu. Czytałem go raz i drugi i zdawało mi się, że go nie rozumiem, choć mogłem się tylko odmownej spodziewać odpowiedzi. Zdawało mi się, że jestem dwoistym człowiekiem; że jeden z tych ludzi siedział na krześle martwy, a przynajmniej nieczuły, a drugi, stojąc naprzeciwko, obojętnie się temu pół-smierci, pół-życia przypatrywał i obojętnie uznawał, że ten pierwszy żyć nie może i skonać nie może. Zwolna jednak zacząłem przychodzić do siebie, zacząłem znowu czytać, komentować i rozumieć ów list. Pan Wyszomirski żadną miarą do życzeń moich przychylić się nie może, bo nie — mam majątku i nie będę miał stanowiska, jakiego on dla córki swęj wymaga; ja nie będę z nią szczęśliwy, bo ona, podług zdania ojca, nie może być ze mną szczęśliwą, ponieważ ja nie mam — majątku, więc i ja, nie widząc jęj szczę-

śliwą, sam szczęścia posiadać nie mogę; że losem jęj rozporządził, to znaczy, że ją wyda za kogoś, kto znaczne posiada mienie i gotowe może stanowisko; że zaś polecał się z swą przyjaciółnią, o tém wcale nie wątpię, bo wiedziałem, że był nawet gotów podjąć się znacznych trudów dla mego dobra.

Po tém wszystkiem nie mogłem dłużej wysiedzieć w pokoju, wybiegłem przed dom, potem na wybrzeże Renu i biegłem ciągle, nie dbając, dokąd idę, nie widziałem nikogo — dziś mi się to przypomina, bom wtenczas o tém zapomniał, — tak cudny, i słońce tak błogo świeciło, a mnie serce pękało; na wieczór księżyc tak łagodnie świecił, a w mojej duszy była noc ciemna; wieczór zaś taki miły był i cichy, a we mnie grały wichry smutku i żalu; a wody Renu też tak snuły się srebrzysto, tak szumiały i pomrukiwały łagodnie, a ja niekiedy głośnym krzycałem krzykiem boleści. Ale nikt się nie złościł i nie pocieszył, ani to miłe i gorące słońce, które pałało i świeciło swobodnie, jak zawsze; ani bladawy księżyc, ten przyjaciel kochanków; ani skały, ani Ren! Ach! Ren byłby pomógł i skały byłyby pomogły, tylko wtenczas tego niespostrzegłem, bo za nadto było we mnie siły i za nadto nadziei. Myślałem, że sprawa odwleczona, ale nieukończona, nie mogła, nie powinna być i nie będzie tak ukończona!

Kiedy w téj nieszczęśliwej nocy majowej wróciłem do domu okryty potem i zapyłony, o czém ledwie wiedziałem; zmęczony i głodem trawiony, choć wtenczas zaledwie to czułem, oparłem się na obudowę rąk, stojąc przy oknie, i patrzyłem słupem w bieżące zcicha, pomrukujące zcicha i promieniami księżyca łagodnie oświecone wody Renu. Całą nędzę mego położenia przejęty, nie mający ojca, ani matki, ani nikogo z krewnych; straciwszy jedyną matki zastępczynią, a z nią drugą matkę, i mając stracić tę, której dusza wychowywała i tworzyła się razem z moją duszą, cóż miałem robić na świecie, kiedy to, co innych zupełnie zadawało, mnie nie wystarczało, a tém mniej szczęśliwym uczynić mnie mogło. Miałem wprawdzie na zaspokojenie głównych potrzeb życia i mogłem wreszcie późniejszą moją pracę, przyjemnościami, a nawet pewnego stopnia zbytkom zadosyćuczynić, ale to nie mogło stanowić mego szczęścia, bo ono nie mogło polegać ani na dobrych sukniach, ani na wyszukanych potrawach, ani na wykwintnych napojach, ani podobnych rzeczach, które wszystkie mają w życiu swą słuszną wartość, ale nie mogą same tworzyć szczęścia człowieka rozsądnego i głębszemi uczuciami obdarzonego. Gdym tak leżał w oknie zmartwiał, na

rękach wsparty, uczułem jakieś gorąco na mej twarzy i pomyślałem z mego osłupienia oczu. Były to łzy, jak ulewające błyskawicami i grzmotami, i wstrzymać ich nie mogłem i nie chciałem. W tym stanie znajdowałem się dosyć długo, poczułem jakąś ulgę i znowu zacząłem przemysliwać zwolna, prawie bez wiedzy, o naprawie losu mego.

W téj chwili usłyszałem naraz dźwięk, jak gdyby z całej siły jednym zamachem zabrzęknął na wszystkich ciałach rech strunach skrzypcy. Tędy to śwignęły przez powietrze, że aż mnie dreszcz przeszedł, a to tém bardziej, że mi zdawało się, iż głos ten pochodził z powietrza, że płynął z gór, lecz nim mogłem cokolwiek jeszcze nad tém pomyśleć, głos ten powtórzył się drugi i trzeci raz i rzeczywiście znowu szeptał czyli rwał powietrze prosto od góry. Naraz wylały się przerażające i silne dźwięki całych skrzypiec, które słyszałem wyraźnie, iż już nie mogłem bynajmniej o nich wątpić. Takim jakoby, wstępie zaczęła płynąć taka głęboka, ognista i smutna muzyka, że na pewien czas zapomniałem o mém położeniu, bo mnie te tony za duszę pochwyciły i tak ją trzymały, targwały i miotwały nią, że nie mogłem się oderwać. Z początku stanowiła ona jak gdyby introdukcyą na przemian wesoło-łagodną, a potem posępna i ponurą; znowu złagodniała w kompozycyi i igrał uśmiechem, to kwileniem dziecka, a potem zwolna w coraz gęstsze i czarniejsze unosząc się chmury, w grzmotem i połykał błyskawicami namiętności, którym odpowiadając czyli łagodziły je jak gdyby głosy dwóch aniołów, wijaące cichą, perłami pociechy kąpiącą melodyą, to znowu w selszą, nieco figlarną, jak gdyby uśmiechającą się piosenką. Był to jak gdyby tercet, miejscami jak gdyby kwartet, z wierszami historyą życia pewnych osób, którym postawiono było pytanie: być albo niebyć!

Nie wiem, jak długo byłem w tém piekle i niebie tonących szarpających i gładzących na przemian serce, bo naraz muzyka bez wyraźnego finale, bez przygotowania do niego urwała, tylko w dali, nad połyskującymi Renu wodami, na grzysztach jego wybrzeżach zdawała się ostatnie wydawać tchnienia i konać.

— Któż był tym mistrzem niewidzialnym? zapytał Lucyana.

(Dalszy ciąg nastąpi)

at Ogiomna większość adwokatów paryskich należy do zyci.

Wiede La France liczba mieszkańców cesarstwa meksykańskiego, podług ostatniego spisu ludności, wynosi 8,218,000. Po Meksyku, mającem 200,000 mieszkańców, najwazniejsze miasta są następujące: Puebla, 75,000 mieszkańców; Guadalajara, 70,000; Guanajuato, 63,000; Queratero, 48,000; Amoras, 41,000. Meksyk posiada oprócz tego znaczną liczbę miast mających od 20 do 40,000 mieszkańców.

Według sprawozdania ministerium wojny północnych, które podczas czteroletniej wojny 325,000 po szpitalach i w szpitalach. Ogół rannych północnych, podają na 1,100,000 ludzi, a razem rannych i zmarłych na 1,425,000. Południowi i rannych i zmarłych 1 milion, zatem liczba hurtowna wynosiła półtrzecia miliona.

* Paryż, 11 lipca. Przybycie Abd-el-Kadera z orszakiem, którego cudnej piękności Czerkieska najpierwsze zajmuje miejsce, do stolicy francuskiej, zaciekało tutejszą publiczność, na dło jej świeży wątek do rozmów. Emir otulony w biały emirowy burnus na którym się czerwona wstęga legii honorowej, tym wydatniej odbija, utył nieco i poszroniał, ale zawsze krzepki, a jak zaręczają i dowcipny. Cesarz przyjmował go z wielką serdecznością, też samo cesarzowa, która mu prezentowała syna. Abd-el-Kader miał kilka słów z królową, a potem powiadził do przyszłego monarchy francuskiego, co mu zjednało od razu przyjaźń cesarzowej. Następnie odwiedził emir p. Drouyn de Lhuys, który dzisiaj pośpiech rewizytować dostojnego gościa.

Monitor wyraża się w korespondencji z Madrytu bardzo niechętnie o rządach nowego gabinetu, a zwłaszcza o zasługach p. Bermudez de Castro w uznaniu królestwa włoskiego. Dzienniki klerykalne zaczynają z wielkim spokojem rozbijać kwestyę ponownego rozpoczęcia układów pomiędzy Francją a Florencją, do których mianowicie Francja toruje

Wczoraj odbyła się w Tuilleryach pod przewodnictwem króla konferencya w sprawie Algierji, w której prócz marszałków Mac Mahona, Niela, brali udział ministrowie stanu, wojny, skarbu i marynarki. Podobno na dwóch lub trzech posiedzeniach jeszcze rozstrząsać będą kwestyę co do systemu kolonizacji w kolonii algierskiej, a cesarz umyślnie z tego powodu odroczył o parę dni wyjazd ze stolicy, aby ważną tę sprawę ostatecznie rozstrzygnąć.

Wczoraj wiadomo broszura cesarza o Algierji udzieloną, zonia tylko najwyższemu dygnitarzowi, a jeden z dzienników tunijskich który sobie pozwolił niedyskresy podania niektórych szczegółów z dzieła monarszego, otrzymał surową naganę. W broszurze cesarza nie jest napisana widocznie dla publiczności. Zbyt ona wolno rozprawia o fałszywym systemie rządzenia w francuskiej kolonii, i zbyt, że się tak wyrażę, stawia w opozycji z rządem, aby mogła być publikowana. Gdy przecież ciekawą jest, w jaki sposób cesarz władał krytykując, kreśląc stosunki Algierji, korzystamy z jedynych niedotkniętych broszur ogłoszonych przez zagraniczne potęg i podajemy z nich czerlnikom co najważniejsze. Cemiędzy innymi tak się wyraża:

Francja ma od lat 36 w posiadaniu Algierję. Zdobyć ją, bina w przyszłości być dla Francji przyczynkiem siły, ale z źródłem osłabienia. Dla dopięcia tego nieodzownie potrzebne jest ukojenie rywalizacji i zgoda interesów na tej połaci ziem. Rząd Algierji stoi między dwoma sprzecznymi systemami: jeden nalega o rozszerzenie kolonizacji i pęjskiej, drugi broni świętych praw krajowców. Oba te systemy walczą z sobą jak najzacieciej, zamiast porozumieć się i woli powszechnej dobra. Skład ludności algierskiej jest następujący: muzułmanów 2,793,234 europejskich 192,346, chrześcijan 76,000, kraj ten zatem jest zarazem arabskim królestwem, europejską kolonią i francuskim obozem.

Treść broszury mniej więcej w przytoczonych poniżej miejscach rozdziałach.

I. Oplakany stan Arabów. Naród ten, wojowniczy, inteligentny, niezawodnie niespokojny, ale w obec władzy uległy, przyciąga na całą naszą uwagę. Liczy on blisko 3 milionów ludzi w Algierji, a więcej jak 15 milionów ludzi w innych częściach Afryki i w Arabii; roztrąpność zatem i ludzkość równa nam ujęcia ich sobie, tego doradza i polityka. Francja, patrząca wszędzie z ideą narodowości, nie zdoła zawiązać, w której zmuszona trzymać Arabów, usprawiedliwić ich zachowanie, jeżeli nadaniem lepszej egzystencji, nie przyzna im do udziału w dobrodziejstwach cywilizacji.

II. Postępowanie z krajowcami. Jak się z nimi obcho- dź? Jak z zwycięzonymi. Gdyby się było zachowało starą organizacyę, tradycyę ich i zwyczajom odpowiednią, państwo nasze mniej by ciążyło. Ale zamiast tego podkopano i zniweczono wpływ naczelników, których przywykli słuchać od wieków. Usiłowano rozwiązać pokolenia; pomieszano iście galezie sądownictwa muzułmańskiego; zburzono iście stare nawyki narodu, co nie posiadał jeszcze żywych do ukonstytuowania swojej zdolnej do życia demokracji. Chciano ich wydać na łup teoryom utopistów, tak że nacięto nieszczęśliwy, iż tak powiemy, błaka się jak awantur- przychodząc nieetykalnie tylko swój fanatyzm i swoją cię- tę. Poddano pokolenia na wolę administracyi; wydarto im najlepsze ziemie, a ten zabór częściowy zawisł nad nimi jak powieszona konfiskata. Gdyby przynajmniej te ziemie były od Europejczyków uprawiane, mieliby Arabowie sposobność poznać, iż stało się to dla postępu rolniczego. Ale nie, część tych ziem wypuszczono w dzierżawę tymże samym Arabom, co dzisiaj zmuszeni są dzierżawić te same pola, na których dawniej byli właścicielami. Krzywdzony tym sposobem najżyźniejszych stron niziny odepchnięty Arab zemknął na pustynie. Tam napotkał administracyę leśną.

V. Pokolenie i lichwa. Arabowie widząc ubywanie swego majątku przez utratę ziem, które im zabrano, i nakupianie się nowych, które im przeciężono nad siły, uciekają się do lichwy, ząd rychło nadchodzi upadek ich zupełny, gdyż

przy braku towarzystw kredytowych, pożyczają muszą, na 60 i 80 p. Łatwość, z jaką u nich można zaciągnąć pożyczki na lichwiarskie procenta, jest jedną z najgorszych rzeczy, które nawiedzają krajowców.

VI. Sprawiedliwość. Obraz nędzy, pod którą jęczą, byłby niezupełnym, bez dodania nadużyć oplakanej administracyi pisarskiej, sądowych aktów, protokołów, protestów, owoż całej zbrojowni, której głównym agentem jest woźny sądowy, urzędujący w Afryce z ogromną energią. Co do sądownictwa, to podpozorem, że sędziów muzułmańskich łatwo można przekupić, zdano trybunałom francuskim rozstrzyganie w sprawach podpadających w Arabii w obręb religii, jak małżeństwa, separacye, spadkobierstwa i inne sprawy, które już koran wprost uregulował. Formy są niemniej krzywdzące jak cała reszta; tak np. wzywając kobietę na świadka zmuszają ją do odsłonięcia się wręcz przeciwnego zwyczajom.

VII. Pogląd ogólny. Dotychczas zatem dobrodziejstwami cywilizacyi, do których uczestnictwa zaprasza się Araba, są jego oczach: grabież mienia, obciążenie podatkami, dokuczliwość administracyi, gwałcenie ich zwyczajów, interesów i religii. Jak można zatem zdumiewać się nad nieprzyjacielskim tego narodu usposobieniem? Czyż nie nad tem raczej zdumiewać się trzeba, że znaczna część arabskiej ludności uległa i spokojną pozostała śród powstania, wierność ich kuszącego?

ANGLIA.

* Londyn, 11 lipca. Walka wyborcza trwa w całej sile. Dziś obrano w City barona Lionela Rotszylda 6400 głosami do izby gminnych, jakkolwiek wiadomo wszystkim, że baron przez cały ciąg zasiadania w izbie, za ledwo parę razy pokazał się na posiedzeniu, a przy najważniejszych głosowaniach zwykle świecił nieobecnością, zapewne w celu, ażeby żadnej partii sobie nie narazić. Ale złoto jest wszechmocne. Lord Palmerston mimo zgrzybiałego wieku i widoków, że nieza długo przyjdzie mu zadowolnić się na stare lata emeryturą, w izbie lordów, nieprzestaje agitować na rzecz swego wyboru w Tiverton. Przed kilku dniami, poprzedzając swój przyjazd do miasta, stanowiącego, przesał wyborcom list, w którym określa stanowisko rządu i poleca się do łaskawego wyboru, przypominając swą przeszłość, resp. położone dla kraju zasługi. Ponieważ pismo to ciekawym jest dokumentem, przeto podajemy je w całości. Otóż sędziwy premier pisze co następuje:

„Panowie! Po rozwiązaniu Parlamentu, zbliżają się nowe wybory: pozwólcie mi więc starać się o wasz mandat i zaufanie, jakim zaszczycałicie mnie podczas lat siedmiu. Gdybym pierwszy raz do was przemawiał, wypadłoby mi długo mówić o przyszłej mojej postawie. Ale zdaje mi się, że bez uprzedzenia mogę się powołać na moją przeszłość jako na najlepszą rękojmią i dółczyć rezultaty osiągnięte przez rząd, którego od lat 6 jestem członkiem. Podczas tych lat sześciu, pomimo ciężkich następstw idących z trzech niepomysłnych żniw w Irlandyi, pomimo nędzy jaka się zjawiała w niektórych okręgach przemysłowych z powodu niedowozu bawełny z Ameryki, W. Brytania używała w ogóle pomyślnie widocznej i coraz wzrastającej. Pokój z ludami zagranicznymi został utrzymany i kraj nasz wolny był od usiłowań i ofiar jakie inne państwa podjąć musiały w tym samym czasie. Poczyniono nowe ułatwienia kapitałowi i przemysłowi produkcyjnemu. Handel zagraniczny został oswobodzony od wielu przeszkód, a nadto i nowe ważne kanały zbytu otworzyły się w odległych stronach na kuli ziemskiej. Ztąd poszedł szybki wzrost bogactwa połączonych królestw. A chociaż poczyniono znaczne ulgi w ciężarach publicznych, zmniejszono dług narodowy, podatki wystarczały zawsze na p. trzeby publiczne i na dobre utrzymanie środków obrony na na lądzie i na morzu, będących najlepszą dla każdego kraju rękojmią pokoju. Epoka nasza bogata jest w zastósowanie wypadków naukowych do operacyi wojennych na lądzie i morzu. Kraj nasz pod tym względem nie został w tyle wielkich mocarstw. Nasz system kolonialny niemniej był skutecznym. Nasza ludność w prowincyach Ameryki północnej jest szersze przywiązana do metropolii. Z drugiej strony Indye zaniechawszy powstania, wielkimi krokami postępują na drodze cywilizacyi i pomyślności. Jednakże ten peryod tak szczęśliwy pod tymi względami, pokrył cały naród żałobą. Jeżeli śmierć księcia małżonka królowej powinna być na zawsze liczona wśród naszych domowych nieszczytów najbardziej bolesnych, boleść ogólna jaką ta strata wywołała, będzie przynajmniej dowodem jak naród słusznie oceniał wysokie przy- mioty księcia, którego wszyscy oplakujemy. Ale z drugiej strony premień nadziei na przyszłość ożywił kraj szczęśliwym małżeństwem ks. Walii i narodzeniem dwóch jego synów. Jak długo jeszcze ministerium obecne, którego jestem członkiem, będzie krajem, o tem rozstrzygnie parlament, mający być wybranym. Tyle tylko mogę powiedzieć, że co się tyczy mnie i moich kolegów, jeżeli zarząd nasz będzie sądzony bezstronnie, stanowiąc będzie dla nas tytuł do zyciwości takiej, jakiej, doznaliśmy ze strony rozwiązanego parlamentu. Tymczasem, panowie proszę was usilnie o zaufanie, jakim mnie zaszczycałicie dotychczas od lat sześciu. Palmerston.”

Pomimo przecież tak wymownych wyrazów, snać uznał szlachetny lord za stosowniejsze osobiście się udać do Tiverton, aby znanym talentem krasomówczym i prawdziwie gentelmańską grzecznością, do reszty ująć mieszkańców miasta, a tem samem uczynić wybór swój niewątpliwym. Jakoż wyjechał dzisiaj z Londynu do Tiverton.

Wybór w okręgu westminsterskim jest zwykle najinteresowniejszym w Londynie. W tej chwili nie zamknięto jeszcze księgi wyborców; dotąd chwieje się szala pomiędzy Stuartem Millem, którego kandydaturę, jak wspomnieliśmy nawet kobiety popierają, a p. Grosvenorem. Różnica wynosi parę głosów na rzecz ostatniego.

WŁOCHY.

* Florencya, 9 lipca. Przejazdki ministrów do Turynu i z powrotem nie ustają wcale. Co jeden powraca drugi wyjeżdża i na odwrót. Za ledwo przed kilku dniami powrócił je-

nerał Lamarmora z Turynu, gdzie jak donosiliśmy, miał na radę z p. Vegezzim, a jużci znowu wycytujemy z dzienników, że p. minister skarbu opuścił stolicę. Samo się przez się rozumie, że ministrów wycieczki pociągają za sobą także podróże wielu urzędników niższych, co wszystko sprawia pewną stagnacyę w zwykłym interesów biegu, na co się już kilkakrotnie z rozmaitych stron uskarżano. Jest to bezwątpienia jedną z owych licznych niedogodności, wypływających z przeniesienia stolicy, co też wielu Florentczyków mieni być prawdziwym miastem nieszczęściem, oświadczając jawnie, że Florencya stawia się stolicą ponosi uszczerbek w własnych interesach, o czym my pozwalamy sobie powątpiewać. Florentczyki twierdzą jednakże, że zmuszeni są ustępować z lepszych pomieszczeń, aby się w nich pomieścili przybyśle, płaćcy zwykłe droższe komorne, a kontentować się gorszymi lokalami, co ich nie mało gniewa; że dalej podróżni, którzy przyszli byli odwiedzać Florencyę, nie przybywają już w takiej liczbie odkąd Piemontczyki miasto zajęli, co także nie zdaje nam się być prawdą, gdyż przeciwnie cudzoziemcy napływają zwykle do miast stołecznych, że dawne pełne prostoty obyczaje trzeba obecnie zamieniać na kosztowne nowości, słowem wynajdują tysiączne powody do narzekań. Te i podobne utyskiwania słycać codziennie we Florencyi a potrwać one niezawodnie, dopóki miasto nie wycię się w obecne stosunki a dawne interesa nie zrównoważą się z nowymi.

W łonie ministerstwa nie zupełne także panuje zadowolenie z powodu różnicy zdań pp. ministrów. Nietylko w kwestyi rzymskiej ale i w innych punktach, polityki wewnętrznej się tyczących, gabinet zdaje się być nie zbyt zgodnym, jak się to z rozmaitych okazuje rządowych rozporządzeń. I tak nie wydano jeszcze dekretu rozwiązującego Izbę poselską; kilku z nowo mianowanych przez rząd radców stanu nie chce przyjąć nominacyi, a pomiędzy nimi były minister Pisanelli; natomiast żądał prefekt Turynu p. Cadorna, aby go przyjąć do liczby radców stanu, przez coby stanowisko jego terazniejsze było tylko prowizorycznem. Ministerium zgodziło się na to, ponieważ nie miało kim obsadzić tak ważnej posady. Uwagi przeciw chęci zamianowania pewnej osobistości z stronnictwa klerykalnego na urząd jeneralnego dyrektora wyznań, jak się zdaje, wywarły wrażenie w sferach wyższych, gdyż zaniechano zamiaru tego. Przenaczają podobno obecnie Neapolitańczyka p. Bonghi na rzeczoną urzęd. P. Bonghi, znany jako tłumacz dzieł Platona, jest znakomitością na polu klasycznym i filozoficznym; jako mówca też zajmował w parlamencie miejsce nieposłednie; można zatem przypuścić, że obeznany jest także z prawem kościelnym i politycznym, i że potrafi się godnie wywiązać z zadania, jakie mu rząd powierzyć zamysła.

Wspominaliśmy już o szczególnym wypadku, który nie małą obudził tu sensacyę i różnych sprzecznych tłumaczeń był powodem. Mamy na myśli znowu oficerów 1 pułku gwardyi grenadyerów. Pułkownik rzeczonego pułku kocha się nadzwyczajnie w ćwiczeniach bardzo nużących dla żołnierza, a przytem ma być popędliwym i mało baczyć na słowa, których w służbie czynnie używa, mniej jeszcze na to, czy takowe obrazić mogą ludzi dbających o godność osobistą lub nie. Ulegając więc temu błędowi, niedawno na placu musztry wykrzyknął w gniewie i popędliwości: „Wszyscy w pierwszym szeregu są to szwaczypałki bez różnicy stopnia!” Jak naturalna, znajdowali się w pierwszym szeregu i oficerowie, których ta obraza nie mało dotknęła. Gdy pułk do koszar powrócił, jeden z oficerów, porucznik Melandri, odezwał się do pułkownika, żądając satysfakcyi. Zamiast tego został aresztowany i odesłany na rozkaz pułkownika, który mniemał, że porucznik występuje w porozumieniu się i w znowie z innymi, do profosa. W skutek tego zebrała się reszta oficerów u jednego z kolegów celem narady, na której postanowiono zapytać się pułkownika, jak sobie mają postąpić, by nie być ani skrzywdzonymi na honorze ani ukaranymi jak ich kolega. To wystąpienie utwierdziło przecież pułkownika tém bardziej w przypuszczeniu mniemanej zmywy, wyprawił ich zatem z niczem, poczem oficerowie w ołny podali do ministerium wojny wnioski o uwolnienie ze służby. Tu wniosek ten uznano za bunt, mniemanym przywódzcom wytoczono proces dyscyplinarny, czterech oficerów posłano na trzy miesiące do fortecy, dwóch najstarszych ukarano miesięcznym aresztem surowym, resztę 46 rozesłano do różnych pułków włoskich, tak że np. jeden w Savonie, inny w Gironi będzie miał czas i sposobność do zastanawiania się nad znikomością rzeczy ludzkich.

Sensem moralnym powyższego smutnego wypadku jest, iż z jednej strony karność wojska włoskiego wiele jeszcze pozostawia do życzenia, z drugiej zaś, iż oficerom wyższymi, zbywa czasami na dostatecznym wykształceniu i takcie. Nie łatwo też spoić tak różnorodne żywioły, z jakich się armia włoska składa. Włoch południowy przy żywym temperamentie i ruchliwości swęj z trudnością przyzwyczajają się do porządku i trudów, podczas kiedy Piemontczyk z dawną ma skłonność ku służbie kamaszowej. Zresztą oficerowie z Piemontu teraz dopiero mieli czas, aby karność w szeregach wznowić i ustalać, co naturalnie musiało niekiedy wywołać niejaki nieukontentowanie, a tu i owdzie opór, choć małej wagi.

Z oburzeniem donoszą do dziennika Opinione, że właściciel cennych rękopismów Michała Anioła zamierza sprzedać takowe i że prawdopodobnie dostaną się Anglikom, którzy już inne posiadają drogocenne włoskie zabytki. Jako treść pism tych podają: Ugodę między Leonem X. a Michałem Aniołem względem fasady San Lorenzo; Wspomnienia wielkiego artysty; Rachunki złożone z Sta-Croce; Wspomnienia we względzie grobowca Juliusza II; Wspomnienia artystyczne; Korespondencye z najstarszymi meżami owęj epoki.

Municypalność Florencyi żadnych dotąd nie poczyniła kroków, aby miejskiemu archiwu zachować te cenne skarby, jak to dopiero co uczynił Medyolan, który rękopisma Volty zakupił za 100,000 franków.

Rzym, 12 lipca. Ojciec s. wyjechał dziś do Castel Gandolfo; hr. Sartiges do Paryża.

Madryt, 12 lipca. Dziś po południu odczytał marszałek O'Donnell obydwom izbom Korteżów orędzie królowej, zamykające posiedzenie izb.

* **Bruksela**, 12 lipca. Jak wiadomo przyszło w czasie tegorocznej sesji pomiędzy ministrem wojny baronem Chazal a p. Delael, członkiem izby poselskiej, z powodu zaczepek z mównicy rzuconych, do pojedynku. Izba zażądała wytoczenia procesu cybwdom. Sąd kasacyjny skazał p. Delael na 3 miesiące więzienia i 300 fr. sztrofu, ministra zaś na 2 miesiące więzienia i 200 fr. sztrofu, którą to karę zmieniono na areszt tygodniowy ze względu, że generał jako wojskowy powinien być sądzony wedle praw wojennych. Skazani poddali się bez obrony wyrokowi.

* Bern, 10 lipca. Dziś po raz pierwszy przyszła kwestya rewizyi konstytucyi pod obrady narodowej rady. P. Hoffmann St. Gallen wniósł o przejście do porządku dziennego, ponieważ uważał rewizyę taką za zbyteczną, przeciw zgromadzenie wniosku nie przyjęło. Następnie uchwalono wybrać przez głosowanie tajne komisję złożoną z 15 członków, która na posiedzeniu nadzwyczajnem zgromadzenia związkowego złoży sprawozdanie o projekcie rewizyi konstytucyi podanym przez radę związkową. Köln. Ztg powiada, że rada narodowa mniej ma ochoty do rewizyi, niżli rada stanowa, i w ogóle z wielkiej tej chmury mało będzie deszczu, a dużo — bałasu.

J. Fazy udał się podobno do księstw nadelbiańskich, gdzie otrzymać miał koncesyę na budowę dróg publicznych. W ten sposób, jak się zdaje, usuwa się mąż ten całkiem od życia politycznego w Szwajcaryi.

Uroczystość strzelecka w Szafhuzie odbywa się od 1 bm. z wielką wspaniałością. Z całej Szwajcaryi zjadają strzelcy na to święto prawdziwie ludowe. Sto pięćdziesiąt tarczy wystawiono, do których strzelają ubiegający się o nagrody. Dnia 7 bm. przybył tu hr. Władysław Plater i w gorących słowach przedstawwszy zgromadzonym okropność położenia Polaków, wniósł toast na rzecz coraz ściślejzego związku ludów celem obrony wolności. Żałujemy, że dla powodów łatwych do odgadnięcia, nie możemy w całości podać czytelnikom przemówienia p. Platera.

* **Z Hongkongu**, otrzymał paryski Monitor wiadomości z 13 maja. Książe Kong, który wciąż jeszcze walczyć musi przeciw intrygom strąconego przez coup d'état w roku 1861 stronnictwa mongolskiego, miał znnowu być przywróconym do wszelkich utraczonych dostojństw. (Wedle późniejszych telegraficznych doniesień, otrzymał ks. Kong tylko przesostwo w gabinecie, ale nie przywrócono mu władzy rejenta. P. R. Dz.) Tymczasem kraj ciągle pustoszony rokoszami, które w rozmaitych częściach państwa niebieskiego wybuchają bez przestanku; nad granicą prowincji Tschantung zadali powstańcy dotkliwą klęskę wodzowi wojsk cesarskich Sann-Ko-lina-sinn. W Nankingu przybito na pałacach wicekróla i innych najwyższych dygnitarzy odezwy, ogłaszające wstąpienie na tron nowego króla Taipingów. W kilka godzin później ścięto pięć osób, uznanych za winne przybicia owęj odezwy. Dwór pekiński ustanowił nową dekoracyą, którą rozdzielać będzie pomiędzy cudzoziemców odznaczających się w walce z rokoszami. W Schanghai rozwija się kolonia francuska w części miasta ustąpionej Francuzom, podobno nader pomyślnie. Posiada ona własny ratusz, który wedle urzędowego sprawozdania rady municypalnej, zamierza ozdobić portretami cesarza, cesarzowej i cesarzewicza francuskiego. Budowa Quis, która tylko jeszcze 200,000 fr. będzie kosztować, jest tylko kwestyą czasu, wszystkie mosty kamienne i drewniane naprawiono lub przebudowano, do 16 sierpnia 1866 r. trzy sta światła gazowych jasnieć będzie w części miasta francuskiej, a rury gazowe sprowadzane będą z Francyi; policya francuska z 24 ludzi złożona strzeże bezpieczeństwa mieszkańców.

* Wedle A. Augsb. Ztg. wojna domowa peruwiańska pomyślay nad spodziewanie dla rządu liberalno konserwatywnego przybiera obrót, lubo niebezpieczeństwo dla prezydenta Pezeta nie minęło jeszcze. Tacna i Arica, dwa najważniejsze punkta, zajęte przez powstańców na południu, zajęły wojska rządowe. Panujący w kraju brak pieniędzy zdaje się być główną przyczyną małych powstania postępów. Na jego nie-szczęście nie udało mu się zająć wysp Chinchas mieszczących w sobie guano, które ponęta były dla wszystkich zawsze zachcianek rewolucyjnych. Okręty hiszpańskie uwijają się jeszcze na wybrzeżu peruwiańskim. Chociażby rewolucya, gdy była górą, była unieważniła zawarty przez Pezeta traktat pokojowy z Hiszpanią, nie byłaby jednak osiągnęła bogatych dochodów z wywozu guana, będącego głównem źródłem dochodu rzeczypospolitej po coraz bardziej pomniejszającej się intracie z kopalni srebra Cerro de Pasco. Admirał hiszpański, który wyczekując wypadków, stoi pod Callao, bez dalszych korowodów obejmuje znów w posiadanie wyspy Chinchas. Drugim nie-mniej ważnym powodem do nie wielkich postępów rewolucyj-jest brak wodza, którego imię wywierałoby taki urok, jak Castilla. Prezydent Pezet kazał natychmiast przy pierwszém o powstaniu na południu wieści ująć go w haciendzie, w nocy zaprowadzić na okręt wojenny peruwiański, który odebrał rozkazy zapieczgotowane. Nikt dokładnie nie wiedział dokąd zaprowadzony został. Okręt ten wojenny stoi z swym jeńcem w przystani Acapulco na wybrzeżu zachodniem Meksyku, Castilla był ulubieńcem motłochu czarnego i demokratycznego żołnierstwa. Prezydent Pezet, Kreolczyk, jest wykształconym, umiarkowanym mężem, z którego stan kupiecki i mała kolonia Europejczyków w mieście Lima bardzo jest zadowolona.

* **Meksyk**, 6 czerwca. Jakie jest stanowisko rządu cesarskiego do Stanów Zjednoczonych, i w jaki sposób ostatnie traktują nowe cesarstwo, dowodzi następujący list generała Uni-

Browna do cesarsko meksykańskiego generała Miji, datowany dnia 31 maja z Brons Ville w Texas a ogłoszony przez tutejszy dziennik Ranchera. Brzmi on:

Jenerale! Celem uwiadomienia pana o życzeniu rządu Stanów Zjednoczonych utrzymania z *rzeczpospolitą meksykańską* przyjaznych stosunków, mam zaszczyt udzielić panu wyciągu z instrukcyi wystosowanych przez wydział stanu do jenerała dowodzącego w okręgu odnogi, a przysłanych mi na wskazówkę podczas dowództwa mojego na lewym brzegu Rio Grande. Brzmia one jak następuje:

„Zapewne już pan spostrzegłeś, że zamieszanie wynikające z wojny domowej i z wojny z obcymi w Meksyku, dostarcza pokusy do wojowskich przedsięwzięć. Zostajemy w dobrych stosunkach przyjaźni i utrzymujemy związki dyplomatyczne z *rzeczpospolitą meksykańską*. Uważamy ten kraj za widownię wojny obcej pomieszaną z wojną domową. Nie bierzemy w tym starciu żadnego udziału. A nawet co więcej, zachowujemy zasadę bezwzględnego niemieszania się. Będziecie więc pan, o ile się to zgadza z twoimi obowiązkami, zapobiegać temu, ażeby ze Stanów Zjednoczonych nie dostarczaano ani zasobów, ani pomocy stronom walczącym.“

„Wiem, jenerale, że podczas wkraczania wojsk moich do tego miasta zostawiało ono pod opieką osób, które żywią nieprzyjazne usposobienie względem cesarskiego rządu w Meksyku i że konieczność, w której się znajduje, używania ludzi tego rodzaju w moich działaniach przeciw buntownikom, tłumaczona być może jako znak nieprzyjaznego usposobienia ku twemu rządowi.

„Proszę Cię, abyś był przekonany, że tak nie jest, i powtarzam panu zupełnie, com Mu był powiedział w Bagdadzie, że wojska zostające pod moim dowództwem wcale nie będą upoważnione do mieszania się w jakikolwiek sposób w teraźniejsze stosunki meksykańskie. To samo zapewnienie uczyniono członkom liberalnego meksykańskiego stronnictwa, bawiącym w porcie.“

Wedle frankfurtskiej L'Europe miał król Wiktor Emanuel powtórny list wystosować do papieża, z wynurzeniem głębokiego żalu z powodu zerwania układów, a zarazem szczerego podziękowania za rezultat osiągnięty przez p. Vegezzego w czasie krótkiego pobytu jego w Rzymie. Byłby to ważny krok ze strony króla i mogący uterować drogę do dalszych układów. Jako dowód usposobienia przyjaznego Rzymowi podaje L'Europe, że w Turynie wybrano do rady gminnej komtura Vegezzego, generała Sonnaz i hr. San Marino, którzy jak wiadomo przychylił są Stolicy Apostolskiej.

W Petersburgu wybuchł szalony orkan dnia 12 b. m.
i wielkie poczynił szkody w porcie newskim.

Poznań, 14 lipca. Rząd rosyjski zmienił pierwotny projekt poprowadzenia kolei poznańsko-warszawskiej na terytorium w Królestwie Polskiem o tyle, iż zamiast na Kutno pójdzie w kierunku na Łódź do Rokicia. Wstępne roboty ukończono już, a linia zdecydowana pójdzie na Konin, Koło, Łódź do Rokicia, gdzie się połączy z koleją wiedeńsko-warszawską. Korespondent do Ostsee Ztg sądzi, że linia ta, której potwierdzenie przedłożono obecnie namiestnikowi hr. Bergowi, jest korzystniejszą, ponieważ na najbliższej drodze łączy liczne cukrownie w powiecie łęczyckim i miasta fabryczne jak Łódź, Zgierz, Ozorków itd.

* O spaleniu się amerykańskiego okrętu **William Nelson** pisać z Paryża pod dniem 7 bm. co następuje:

Francuski okręt pocztowy „Lafayette“, który ocalił pewną część podróżnych znajdujących się na okręcie amerykańskim William Nelson, spalonym na otwartym morzu, przybył w dniu wczorajszym do Hawru. Przybycie owych nieszczęśliwych wywołało niezwykle ruch w mieście. Ze wszystkich stron ofiarowano im pomoc. Konsul Stanów Zjednoczonych udał się niebawem na okręt, aby kapitanowi za daną pomoc podziękować. Według opowiadania osób ocalonych było to straszliwy widok, gdy okręt z nadzwyczajną szybkością stanął w płomieniach, na pokładzie swoim mieścił przeszło 400 osób, które ginąc w pożarze i tonąc w morzu, napełniały powietrze rozpaczieliwym wołaniem, którego zmieszane głosy rozdzierały serce słuchacza. Było to nieoładwie sami tylko wychodźcy, którzy do Nowego Jorku udali się chcieli. Jeden z nich, ocaliwszy poprzednio dzieci swoje, popłynął znuca do płonącego okrętu, aby żonę swoje zabrać, a z alazłszy ją rzucił się z nią w morze i oddaje ją dzieciom. Pewna kobieta ucze piła się majjka, myśląc, że to mąż. Majtek popłynął z nią do wyrzuconej łodzi, która go wraz z ową kobietą przyjęła. Trudno sobie wyobrazić boleść i prażerzenie młodej kobiety, niedawno po ślubie będącej, gdy spostrzegła, że jest w błędzie. W rozpaczy swojej usiłowała skoczyć w morze, i silna tylko pomoc zapobiedz temu zdołała. Takie i inne sceny przedstawiały się oku w wielkiej ilości. Sprawozdanie kapitana Bocandé z okrętu „Lafayette“ mówi o okropnym tym wypadku w sposób następujący: „We wtorek, dnia 27 zawiadomienie oficer od straży, że w wielkiem oddaleniu spostrzega dwa statki, które prawdopodobnie są łodzią napełnione. Objawszy natychmiast dowództwo, płynąłem ku wskazanym statkom, a stanąwszy w pobliżu, zabrałem z nich 24 mężczyzn i 6 kobiet. W liczbie owych nieszczęśliwych był także kapitan okrętowy, którego zaprowadziłem do swego mieszkania. Od niego dowiedziałem się szczegółów o następującym okropnym przypadku: „Jestem Amerykaninem, nazywam się John Levi. Byłem kapitanem pięknego nowojorskiego okrętu, znanego dotąd pod nazwą „William Nelson“, obejmującego 1039 beczek z 30 ma tkami. Opuściliśmy Antwerpią dnia 2, a Bliżingen 4 czerwca z ładunkiem 600 beczek szyn i innego towaru; krom tego miałem 45 wychodźców na okręcie. Chciałem się udać do Nowego Jorku. Wczoraj o godzinie 1/2 dowiedziałem się, że służba okrętowa przy wykadaniu zapaliła okręt. Mimo wszelkich usiłowań moich zwroconych ku przytłumieniu pożaru, rozpościerał się ogień tak gwałtownie, że niepodobna mi było opanować go. Po spuszczeniu czterech łodzi na morze rzucali się w nie osoby, które najpierw były na to przygotowane, w zamęcie trudnym do opisanja. Zostawszy na pokładzie, ogarnęły mnie wkrótce płomienie, widziałem się więc zmuszonym, rzucić się w morze, gdzie następnie znalazłem przyjęcie w jednej z wyrzuczonych łodzi. Okręt mój w płomieniach, krzyk nieszczęśliwych towarzyszy, ginących w ogniu i w morzu bez nadziei uzyskania pomocy z mój strony: okropny to był widok. Nad ranem o godzinie 4 wszysko już znikło. Cztery łodzie moje były napełnione ludźmi; poleciałem im kierunek północno-wschodni, mniemałem, że się tu spotkają z okrętami. Inne dwie łodzie moje są prawdopodobnie także w pobliżu.“ Wysłuchawszy rzeczonych szczegółów, i mając zamiar ocalenia także dwóch innych łodzi, które podobno także znaczną ilość osób obejmowały, zwróciłem ku południowi, porozumiawszy się poprzednio z agentem pocztowym. Nieoładwie w tój samej chwili doniosła mi straż o spostrzeżonym okręcie, a o zachodzie słońca około godziny 7 i minut 40 o łodzi będącej w znacznem oddaleniu. Zwróciłem niebawem ku niej, że zaś okręt żaglowy był bliższym, prze-

zbliżył się także przed jej do niej, umieszczając u siebie kobietę, dzieci i 9 mężczyzn. Był to rosyjski okręt „Ilmark” z Finlandy, wracający pod dowództwem kapitana Miska z Hawanny i udający do Marsylii. W wyrzuconej łodzi postałem jednego z swych oficerów do kapitana okrętu z doniesieniem o ocalonych dwóch łodziach, a potem kazałem zapytać, czy ocalona przezeń łódź pochodzi z okrętu „William Nelson”, donosząc zarazem o gotowości zabrania rozbitków morskich i prosząc o objaśnienia co do czwartej łodzi. Owe 14 ocalonych zbliżywszy się niebawem, opowiadały, że o godzinie południu rozstały się z czwartą łodzią, obejmującą 37 osób i prawdopodobnie znajduje się w pobliżu. Śledząc dalszego wążka, kazałem za nadejściem nocy co 5 minut na przemian dawać ognia z armat i palić rakietę. Z żalem atoli wyznać muszę, że ostatnia ta łódź nie dostała się. Potrzeba mi jeszcze było mieć 2 godziny dnia, a doniesienie rozbitków było prawdziwe, byłbym prawdopodobnie zdołał i ocalić wszystkie owe nieszczęśliwe osoby umieszczone w wspomnianej łodzi. Rozmówiwszy się z agentem pocztowym i mając nadzieję, że już zbyt daleko się oddaliliśmy od owych nieszczęśliwych miejsc owego okropnego zdarzenia, a nadto niemając żadnych nowych wiadomości, mogących służyć za wskazówkę do pomysłu poszukiwań; wiedząc krom tego od oficera, że kapitan rosyjski nie wodnie czuwać będzie i ocali owe 37 osób i pomnąc, że oprócz głęczego obowiązku swego mam na okręcie 435 osób, rozkazałem o czorem o godzinie 11 puścić się w dalszą podróż. Gdy owe 14 ocalonych stanęły na okręcie „Lafayette” doznawały tamże wszelkich troskliwości. Mężczyzn kazałem zaopatrzyć w odzież służby wojennej, kobiety zaś okrętu mego starały się jaknajszczerzej o ich potrzeby żeńskie. Wszyscy podróżni okrętu mego okazywali owym nieszczęśliwym swoje współczucie. Baronowa Stöckl, żona posła rosyjskiego w Waszyngtonie, urządziła kolektę, z której zebrała 2862 franców. A. de Bocande. Do liczby ocalonych liczą się: W. Roth, Marya Klinsk-Rothstein z czworgiem dzieci, pani Smith, panna S. panna Marya Waren, panna Mena Klamps, panna Teodoryna K. burg, panna Olden, panowie Wilhelm Eckard, Hugon Frugs, i Jan Moosbroker, Chrystyan Miller, Jerzy Greuz, Ludwik Egli, pan Sauguitmatl, Sebastian Gottstein i Teodor Moll.

BAZAR Właśc. dóbr Suchecki z Królestwa Polskiego, Malca
z Smolar, Rucz z Warszawy, Niegolewski z Niegolewa, hr. Ku
z Oporowa.

HOTEL DU NORD. Właśc. dóbr Stasiński z Konarzewa, prob.
Breański z Tarnowa.

OEHMIGA HOTEL FRANCUSKI. Wł. dóbr Trampczyńska z
wic, Szułdrzyński z Żernik, Wolańska z Barda, Rożnowski
kuszewa, Waligórski z Żydowa, radzca Klug z Mrowina, dyr.
Molinek z Rydzyn.

HOTEL PARYSKI. Właśc. dóbr Jackowski z familią z Pomar
wic, rolnik Wojciechowski z Unii, dzierżawca dóbr Rycht
z Szezytnik.

HERWIGA HOTEL RZYMSKI. Rolnicy Heinrich i Hoffmann z
clawia, kup. Thiele z Lipska.

POD CZARNYM ORZEM. Właśc. dóbr Buchowski z Pomar
Chłapowski z Scśnicy, Arnold z Rożykowa, Jasińska i rolnik
czewski z Michalczy.

HOLE BERLIŃSKI. Wł. dóbr Fürst z siostrą z Rogoźna, L
z Kalisza.

Stowarzyszenie kupieckie w Poznaniu dnia 14 lipca.

Żyto: trzyma się, na lip. i lip-sier. 37 $\frac{1}{2}$, sier-wrze. 38, w
paźd. (jesień) 39, paźd-list. 39 $\frac{1}{2}$, list-gru. 39 $\frac{3}{4}$, tal. pl. Około
mało zmiany, wyp. 3000 kw, na lip. 13 $\frac{13}{24}$, sier. 13 $\frac{13}{12}$, wrze. 13 $\frac{13}{12}$
paź. 13 $\frac{17}{24}$, tal. pl.

Berlin, 1 lipca. Pszenica: 100 funt. w miejscu 47—³/₈ plac. wedle jakości. Żyto: 83—84 funt. w miejscu 45, na lip. 3—³/₈ sierp. 43½—44½, sierp-wrzesz. 43½—44½, wrzesz-paźd. 45—44½, paż-lip. 44½—³/₈, list-gru. 45½—46, na podstawie wios. 46½—47—³/₈ tal. pł. Jęczmień: 1750 funt. 30—36 tal. pł. Owies: 1200 w miejscu 25—29½, na lip. 23¾, lip-sier. 25½ pł., sier-wrzesz 5½ żąd., wrzesz-paźd. 24½—½, paź-lip. 24½—¾ pł., list-gru. 24½ pł. Groch: 2250 funt do gotowania w miejscu 54—57 tal. pł. Zimowy: 9¼ tal. za 25 szefii. Olej rzepiowy 100 funt. bez 70 w miejscu 14⅞ żąd., na lip. i lip-sier. 14⅞—⅞, sier-wrzez. 14⅞ paż. 14⅞—⅞, paż-lip. 14½—⅞, list-gru. 14½—½, gru-sier. 14½—½, lip. tal. plac. Olej lniany: 100 funt. bez beczi 12½ tal. Okowita: 8000% Trał. w miejscu bez beczi 14½—⅞, na lip. 34 sierp. 14⅓—⅝, ¼—¼, wrzesz-paźd i paż-lip. 14½—⅝—⅜—⅜, lip. 14½—⅝—⅝—⅝, na podstawie wios. 14½—⅝—⅝—⅝ tal. pł. Wypła dziano 8000 cent żyta po 43¾ tal. i 90,000 kw. ok. po 14½.

Wrocław, 13 lipca.		Natargu: piękna		areal.	post.
		sg.	sg.	sg.	sg.
Pszenica biała	66—69	62	57	40	56
żółta	63—65	60	50	73	56
Żyto	50—51	49	—	54	54
Jęczmień	36—38	34	32	54	54
Owies	29—30	28	—	69	69
Groch	63—66	60	55	48	48

Rzepak zimowy: 260—250 sgr. za 150 funt. brutto. 46
Na giełdzie: Zyto: słabiej, 2000 funt. na lip. i lip-sierp. 48
— 38½, sierp-wrześ. 39½, wrześ-paźd. 41—40½, paźd-list. 41½
pl., list-gru. 41½ żąd., kw-maj 42½—42 tal. pl. Pszenica: 41
50 tal. żąd. Jęczmień: na lip. 35 tal. żąd. Owies: na lip.
sierp. 38 żąd., wrze-paź. 34½, na odstawa wios. 34½ tal. pl. 28
rzepiowy: wyżej, w miejscu 14½, na lip., lip-sier. i sier-wrześ.
żąd., wrześ-paź. 14½ pl., paźd-list. 14½, list-gru. 14½, żąd. 28
g. 14½, kw-maj 14½ tal. pl. Okowita: słabo, w miejscu 14½, 47
i lip-sierp. 14½, sierp-wrześ. 14½ pl., wrze-paź. 14½ żąd., 36
14 tal. pl. 36½

miesiąc i oznaczenie		kg. m.	242
Pszonicy pięknej szefi.	16 garn.	2 9	573
" średniej "	"	2 3	420
" pośled. "	"	3 9	504
Żyta ciężkiego "	"	1 20	292
" lżejszego "	"	1 16	393
Jęczmienia dużego "	"		473
" drobn. "	"		247
Owsa "	"	1	22
Grochu do gotow. "	"		547
" na paszę "	"		348
Rzepiu zimowego "	"	3 20	348
Rzepiku zimowego "	"		257
Rzepiu latowego "	"		259
Rzepiku latowego "	"		260
Tatarki	"		262
Perek	"	13	263
Masła garn.	"	1 25	264
Koniczyny czerw. "	"		631
Koniczyny białej "	"		632
Siana, cent.	"		250
Słomy, "	"		306
Oleju, "	"		432
Okowity (beczka 100 kw.) 80% Trał.			432
dnia 13 lipca		13 17 6	519
dnia 14 —		13 15 —	

Dodatek.

Nr. lis. zast.	Dobra	Powiat.	Nr. lis. zast.	Dobra	Powiat.
bież. amort.			bież. amort.		
47 9572	Zubowo	Gniezno	58 10279	Wojnowo	Oborniki
59 5641	Modliszewo	dto	59 10280	dto	dto
62 5644	dto	dto	59 4716	Wieszczyżyn	Śrem
67 5649	dto	dto	29 5544	Wolanki	Gniezno
70 5652	dto	dto	735 9 92	Wronki	Szamotuły
141 9417	Mieszkowo	Pleszew	773 9930	dto	dto
142 9418	dto	dto	798 9955	dto	dto
143 9419	dto	dto	803 9960	dto	dto
34 6288	Młodzikowo	Środa	819 9976	dto	dto
37 6291	dto	dto	826 9983	dto	dto
40 11334	dto	dto	227 9994	dto	dto
112 10965	Mnichy	Międzychód	834 9991	dto	dto
39 7913	Olszowo B.	Ostrzeszów	845 10002	dto	dto
143 10453	Oporowo	Wschowa	53 11024	Wszemborz	Września
35 6193	Ossowasień górna	dto	57 11028	dto	dto
112 4648	Pawłowice	dto	20 4323	Zberki	dto
120 4656	dto	dto	22 4325	dto	dto
135 9721	dto	dto	24 4327	dto	dto
98 4669	Pamiątkowo	Poznań	32 4335	dto	dto
99 4670	dto	dto	135 8776	Zbąszyń	Międzyrzecz
55 8630	Pozarowo	Szamotuły	145 8786	dto	dto
30 9750	Pópowo	Międzychód	64 8964	Żelice	Wągrowiec
74 5222	Popówko	Oborniki	71 4458	Żórawia	Szubin
79 5287	dto	dto	75 4462	dto	dto
80 5288	dto	dto			
81 5289	dto	dto			
85 5293	dto	dto			
9 4797	Ptaszkowo wielkie	Buk			
54 7241	dto	dto			
56 7247	dto	dto			
60 7251	dto	dto			
66 7157	dto	dto			
56 7261	Ptaszkowo małe	Środa			
46 8006	Piatkowo czarne	Krobia			
46 5146	Pijanowice	dto			
52 5152	dto	dto			
54 5154	dto	dto			
73 4691	Powodowo	Babimost			
18 7581	Pawłówek	Wągrowiec			
24 5430	Paryż	dto			
40 7372	Podolin	dto			
40 5346	Tomarzaniki	Oborniki			
29 5887	Rycyzwół	Wągrowiec			
42 5445	Rączkowo	dto			
156 5614	Sierniki	dto			
158 5616	dto	dto			
159 5617	dto	dto			
164 5622	dto	dto			
168 5626	dto	cto			
175 5633	dto	dto			
177 5635	dto	dto			
181 5639	dto	dto			
44 5380	Sielec	dto			
46 5382	dto	dto			
47 5383	dto	dto			
48 5384	dto	dto			
49 5459	Stembowo	dto			
50 5460	dto	dto			
66 0643	dto	dto			
129 9320	Sobótka	Pleszew			
31 5864	Sędziwójewo	Września			
96 10113	Świerczyna	Wschowa			
110 10997	Siedziarogowo	Krotoszyn			
25 11161	Staniewo	dto			
30 11166	dto	dto			
40 4214	Sońnica	dto			
43 4217	dto	dto			
18 4182	Sławie	Kościan			
41 4876	dto	dto			
30 51728	zeczepowice	dto			
32 4775	Sępno wielkie	dto			
34 4777	dto	dto			
35 4778	dto	dto			
36 4779	dto	dto			
71 8398	Torzeniec	Ostrzeszów			
68 11121	Turów	Szamotuły			
50 10739	Ulanowo	Gniezno			
34 4843	Usarzewo	Środa			
50 7271	Winnogóra	dto			
56 7277	dto	dto			
57 7338	Wapno	Wągrowiec			
59 5514	Wiatrowo	dto			
60 5515	dto	dto			
65 5520	dto	dto			
67 5521	dto	dto			
69 5524	dto	dto			
70 5525	dto	dto			
71 5526	dto	dto			
103 10316	Wilkowo	Kościan			
29 11192	Wyków	Krotoszyn			
22 5066	Węgry II	Odolanów			
36 5030	dto	dto			
37 5081	dto	dto			
39 5083	dto	dto			

Wypowiadając takowe posiadaczom, wzywamy ich, aby pomenione listy zastawne wstanie do kursu usposobionym z należącem do nich kuponami od Bożego Narodzenia 1865 ewentualnie talonami lub rekognicyą na takowe, albo w nadchodzącym terminie wypłaty prowizji, to jest w czasie od 21 Lipca do dnia 4 Sierpnia 1865, najpóźniej zaś do terminu realizacji celem odebrania tymczasowej rekognicy, albo też w samym terminie realizacji od 2 do 16 Sierpnia 1866 z rana od godziny 9 do 12 z wyjątkiem dni niedzielnych i świątecznych celem odebrania gotowizny dokasy naszej złożyli. Jeżeliby zaś w tym terminie realizacji listy zastawne złożone nie były, natenczas dzierżyciele takowych stosownie do przepisu artykułu 4 § 13 prawa z dnia 15 kwietnia 1842 i najwyższego postanowienia z dnia 26 września 1864 z prawem realnym do wyrażonej w wypowiedzianym liście zastawnym hipoteki specjalnej wykluczeni i z pretensjami swemi do wartości listu zastawnego do Ziemstwa odeślanymi zostaną, ilość zaś kapitału w gotowiznie na koszt i ryzyko wierzycieli do depozytu Ziemstwa wzięta będzie.

Kto rekognicyę lub gotowiznę za wylusowane listy zastawne pocztą przesłane mieć sobie życzy, takowe na swój koszt i ryzyko odebrać może 8 dni po upływie ustanowionych powyższych terminów, skoro o to 14 dni pierw w liście frankowanym uczyni wniosek i załączy rekognicyę lub list zastawny.

Powtórne wywołanie nie będzie miało miejsca, wzywamy jednakże posiadaczy listów zastawnych, które w dawniejszych terminach wylusowane były, dotąd jednakże złożone nie zostały, aby takowe nareszcie franko nadesłali i przypadającą za nie gotowiznę odebrali.

Listy zastawne do kursu nie usposobione interesantom na ich koszt i ryzyko zwracane będą celem usposobienia ich do obiegu publicznego.

Zwracamy również i na to uwagę, że nie nasza kasa, lecz kasa prowincjonalna Ziemstwa wymiana talonów na nowe arkusze kuponowe się zajmuje, dla czego nadesłane z listami zastawnymi lub rekognicyami talony do nas, dotyczącym interesantom na ich koszt zwracać każemy.

Poznań dnia 24 czerwca 1865.
Dyrekcya Jeneralna Ziemstwa. [3662]

Obwieszczenie.

W sprawie konkursowej nad majątkiem kupca **Emila Aronsohna** w Poznaniu ustanowiono komisarza aukcyjnego **Manhelmer** w Poznaniu stałym zarządcą masy konkursowej.

Poznań, dnia 4 lipca 1865.

Królewski Sąd powiatowy.

Komisarz konkursu

Gaebler.

(3597)

Nadesłane.

W dniu dziesiątym lipca rozstał się z tym światem w Szurkowie pod Rawicem śp. **Antoni Kowalski**, przeżywszy lat 80.

Ozdobiony już w r. 1807 na placu bitwy pod Friedlandem krzyżem kawalerskim (virtuti militari) i mianowany kapitanem wojsk Księstwa Warszawskiego, nosił ten tytuł przez lat pięćdziesiąt osiem. Znany był pod nim kilku pokoleniom naszego kraju, a znany zawsze zaszczytnie. **Chociaż ubogo ale chędogo**, było jego ulubionem przysłowiem. Pozostał mu wiernym do zgonu. Pan Bóg zesłał ciężkie dolegliwości, wielkie cierpienia. Znosił je z prawdziwie chrześcijańską pobożnością i rezygnacją, a wszyscy, którzy go w ostatnich chwilach otaczali, przypominając sobie długo będą z rozrzewaniem i zbudowaniem przekładny koniec tego starca reprezentanta wielkiej ubiegłej epoki. Cześć jego pamięci. [3598]

Gdy w sprawie konkursowej n. d. majątkiem kupca **Dawida Fromm** w Poznaniu dłużnik wspólny wniósł o zawarcie akordu, wyznaczono do roztrząśnienia prawa wierzycieli konkursowych do głosowania, a zwłaszcza tych wierzycieli, których pretensje dotąd w sporze zostają, termin na dzień **17 lipca r. b., przed południem o godzinie 12**, przed podpisanym komisarzem konkursu. Interesenci, którzy rzeczone pretensje zameldowali lub zaprzeczyli, uwiadomają się o tem.

Poznań, dnia 7 lipca 1865.

Królewski Sąd powiatowy.

Komisarz konkursu,

(3596)

Gaebler.

Szanownej Publiczności podróżującej donoszę niniejszemu uprzejmie, że objąłem **Restauracyą na centralnym dworcu kolei żelaznej w Wrocławiu.**

Będzie usilnem staraniem mojem, aby Szanowna Publiczność, która mnie wstępem swoim zaszczycać będzie, pod każdym względem zadowolonej dobru **potrawami i napojami**. Ceny są **bardzo umiarkowane**.

Wrocław, w czerwcu 1865.

(3367)

A. Stappenbeck.

Ku odzyskaniu piękności i młodości — na całej kuli ziemskiej wziętość mająca

Eau de Lys de Lohse, mleko liliowe.

Zbadany przez król. praski regencyjny wydział lekarski, doświadczony i uznany przez wszystkich sławnych lekarzy, wydzielił lekarskie, damy i mężczyzn jako jedyny i pewny środek upiększający, nadający każdej skórze pierwotną i młodocianą świeżość, twardość, białko, ramionom i ręką niebawem najpiękniejszą białkość, czystość, przezroczystość, gładkość, miękkość i giętkość, chłodzi, odświeża i odmładza skórę, oddala niezawodnie i pod poręczeniem wszelkie nieczystości skórne, jako to: **piegi, znamiona pozostałe po ukąszeniu owadu, liszaje, krosteczki, ogorzalność słoneczną, ospałość, żółte plamy, faldy na twarzy, plamy wątrobowe, — węgry, — czerwoność, — czerwoność nosa, — pryszczele gorączkowe, — gorączkę i palenie.**

Flakonik po 1 tal. 5 sgr., pół flakonika 17½ sgr.

W obwodzie W. Ks. Poznańskiego jedynie tylko nabyć można w **Poznaniu u**

Desfossé successeur de Montigny,

ulica Wilhelmowska No. 24.

Płatne zamówienia zamiejscowe wykonywa się jaknajpunctualniej za przedpłatą lub też zaliczką pocztową, dając bezpłatne opakowanie. (3505)

Sprzedż konieczna.

Król. Sąd powiatowy, w Śremie. I. Dnia 31 stycznia 1865.

Wież szlachecka **Krossno**, mająca objętości 5002 mórg 68 [] pretów, włącznie z 3015 mórg 59 [] pretów boru, otaksonowa z borami których wartość 113463 tal. 10 sgr. 9 fen. oszacowana na 141328 tal. 8 sgr. 5 fen. wedle taksy mogącej być przejrzaną wraz z wykazem hipotecznym i warunkami w registraturze ma być dnia **28 września 1865 przed poł. o god. 10** w miejscu zwykłym posiedzeń sądowych sprzedana.

Wierzyciele, którzy dla pretensyi realnej nie okazującej się z księgi hipotecznej zaspokojenia z ceny kupna poszukują, winni się z swoją pretensyą do sądu zgłosić.

Młoda dama, grająca **bardzo biegle na fortepianie**, poszukuje umieszczenia jako **nauczycielki muzyki** lub też **guwernantki** za pośrednictwem pani (3550) **A. Drugulin** w Wrocławiu.

Plaszoz szary, przemieniony dnia 1 bm. w hotelu paryskim w pokoju jadalnym prosię zwrócić i swój odebrać. (3594)

Kand. teol. kat., Górno-Szlązak, mówiący po polsku, stara się o miejsce **nauczyciela domowego**. Adresy uprasza się złożyć w eksp. Dziennika Pozn. pod lit. **P. L.** franko. (3575)

Bony, Niemki i Francuzki, tudzież **guwernantki, Angielki, Francuzki i Niemki**, poszukują umieszczenia przez panią **A. Drugulin** w Wrocławiu. (3535)

Urzędnik gospodarzy lub kasyer samotny, poszukuje zaraz umieszczenia. Gdzie? wskaze eksp. Dziennika. (3567)

Urzędnik gospodarzy z dobrmi świadectwami i kawaler, wolny od wojska, który czas pewien samodzielnie folwarkiem zawiadował, szuka, w skutek co dopiero przerwaną pracę, dalszego zatrudnienia, chce pisarza. Bliższa wiad. u p. **L. Winnickiego** w Trzemesznie. (3582)

Na dzień 17 lipca r. b. wyznaczono w tutejszym sądzie termin do sprzedaży gruntów położonych przy Grobli pod Nr. 31 i 32. Rzeczona grunta mają we froncie 12 okni n. kilka zabudowań tylnych i wielki ogród. Osobom maj. cym chęć kupna, zwraca się na to uwagę. (3017)

Miejsce ogrodowe w Borku już jeje. (35)

Okno do wystawy, handlowe drzewo i szafa są tania na sprzedaż u artysty **Mallaohowa**, Wielka Rycerska No. 10. (360)

Kupna dóbr

poszukuje z jakakolwiek zaliczką

T. Tesmer,

z polecenia, w Gdańsku ul. Długa (3525) (Danzig Langgasse 29.)

Cały dom na Grobli No. 25 z wielkim ogrodem, lub też pojedyncze mieszkanie w tymże domu są do wynajęcia od ś. w. chęć r. b. (34)

Bliższych szczegółów dowiedzieć się zna ulica Berlińska No. 14 w kantorze

6 pokoi, kuchnia i spiżarnia przy ul. Małych Garbar No. 9, także 4 pokoje alkiez i kuchnia przy Garbarskiej No. 1, od 1 października r. b. do wynajęcia. (35)

W domu przy ul. św. Marcińskiej No. 23 jest całe pierwsze i połowa ciego piętra od 1 października r. b. do wynajęcia. (35)

Przy ul. Młyńskiej No. 9

jest 1 piętro, obejmujące 6 pokoi i logiości od 1 października r. b. do wynajęcia. Szczegółów przy Grobli No. 12 (357)

Loterya na Tum katolicki w Kolonii.

Clągnięcie 4 września r. b., losów i tal. tylko do 30 lipca, po eca p. Salskiego ul. 8B w nowem przybudow.

(3417) **Kryger.**

Plaids i dery do podróży Koldry watowane

w największym doborze, poleca po nych umiarkowanych (350)

Robert Schmidt,

dawn. Antoni Schmidt,

Rynek Nro. 63.

Wina czerwone

(z Bordeaux),

reńskie, mozaelskie, szampańskie, jako znaczny skład win węgierskich poleca cenach umiarkowanych handel win

Antoniego Pfitznera

przy Starym Ryнку.

(3553)

Nasienie rzepy ścierniskowej

funt po 15 sgr. poleca

A. Niessing,

w Lesznie.

Na ból zębów.

Ku natychmiastowemu usmierzeniu jego jest **F. Schotta** nowo wynaleziony „**Extract Radix**“ jako środek najwniejszy polecenia godnym.

Nabyć go można u

J. Bendixa,

Rynek 86.

(2025)

W Budziszewie pod Rogoźnem

dzie się dobrowolna licytacya d. 17 lipca o 2 po południu, na następujące przedmioty:

1) Pięć engowych koni, 4 klacze (jedna kara) i ogier.

2) Kompletny zaprząg, karyolka, kuc z dwoma żrebackami itd.

3) Landara, kocyk i karyolka; si na 4 konie, 3 siodła, jedno damskie.

J. Bendixa,

Rynek 86.

Ogród ludowy.

W piątek, o godzinie 7,

KONCERT.

(3601) **Rudeck.**

KURS GIEŁDY W BERLINIE.

dnia 13 lipca.

Papiery pruskie.	%	ładano	plac
Pożycz. dobrow.....	4 1/2	—	101 1/2
— rząd. 1859.....	5	—	106
— 50, 52 konw.....	4	—	98 1/2
— 54, 55, 57.....	4 1/2	—	102
— 1856.....	4 1/2	—	102
— prem. 1855.....	3 1/2	—	129 1/2
Oblig. dług. skarb.....	3 1/2	—	91 1/2
— Marchijs.....	3 1/2	—	89 1/2
Listy zast. March.....	3 1/2	—	87
— Prus Wsch.....	3 1/2	—	84 1/2
— — — — —	4	—	93
— Pomor.....	3 1/2	—	86 1/2
— — — — —	4	—	97 1/2
— W. Ks. Pozn.....	4	—	—
— — — — — (nowe).....	3 1/2	—	—
— — — — — (nowe).....	4	95 3/4	—
— Szląskie.....	3 1/2	—	—
— Saskie.....	4	—	97
— Prus Zach.....	3 1/2	—	83 1/2
— — — — —	4	—	93
— rent. March.....	4	—	97
— Pomor.....	4	—	97
— W. Ks. Pozn.....	4	—	95 1/2
— Pr. Ws. i Zach.....	4	—	96 1/2
— Nadreńskie.....	4	98 1/4	—
— Saskie.....	4	—	98
— Szląskie.....	4	—	98
Papiery zagranic.			
Austr. metall.....	5	—	65